Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 55 5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Elefantul albastru

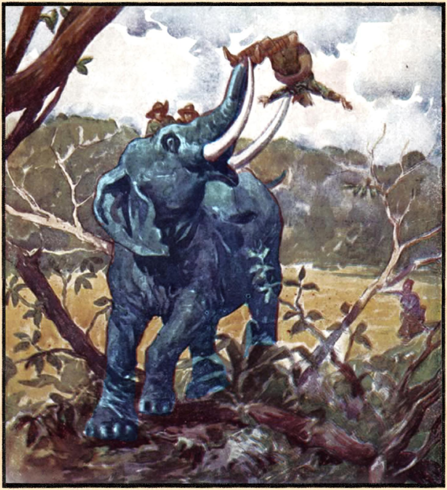

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

CITIŢI

ULTIMELE NOUTAŢI APARUTE
IN EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL“

Diverse Insemnări de I. Suchianu	**Lei 40**
Icoane Dunărene de M. T. Rumano	**„ 75**
Despot Vodă de C. Ganea	**„ 80**
Din alte ţări de D. Marcu Beza	

IN CURAND VOR APARE:

TRECUTE VIEŢI DE DOAMNE ŞI DOMNIŢE, de d. C. Gane, ediţia II-a complet revăzută şi bogat ilustrată; PE ARGEŞEL, de d. I. Boteni, un frumos roman din viaţa satelor noastre; DIN VIAŢA FAMILIEI BRATIANU, de d-na Sabina Cantacuzino, un volum de peste 400 pagini, cu numeroase planşe, reprezentând momente din viaţa Brătienilor.

LA LIBRĂRIA ZIARULUI „UNIVERSUL“

SE GĂSESC:

Caete de dictando, aritmetică, desemn, caligrafie, muzică :: Maculatoare din hârtie velină, de scris şi tipar :: Blocuri de desen :: Blocuri numerotate şi nenumerotate :: Plicuri oficiale, comerciale şi fantezii. Registre comerciale :: Creioane negre, chimice şi colorate, etc. etc. cu preţurile cele mai avantajoase.

BIBLIOTECA PUNGĂȘEA EMIL PERSONALĂ

ELEFANTUL ALBASTRU

CAPITOLUL I

RAIMONDO ȘI JEAN BART RAPIȚI

Așa dar cei trei cercetași erau foarte fericiți, ca și bunul lor negru, Zomba, care nu-și mai găsea locul de bucurie.

Erau șefii unei expedițiuni coloniale. Comandau cincizeci de negri și soldați, recrutați în Zanzibar. Aveau mărfuri, stofe, sticlărie, tot felul de obiecte de schimb pentru comerțul cu indigenii ținuturilor pe unde aveau să treacă.

Aveau arme și muniții.

De opt zile mergeau pe granița coloniilor portugheze și germane din Africa orientală.

Raimondo și Jean Bart erau în capul coloanei.

După ce urmară aproape o milă cursul râului, cu ape scânteetoare, de care fuseseră atâta vreme lipsiți, se găsiră deodată în fața unui spectacol care îi umplu de admirație.

Inaintea lor, ca la vreo două sute de metri, vre-o zece zebre se jucau mușcându-se între ele, lovind cu coadele nervoase trupurilor lor frumos vărgate. Scenă pitorească de mult efect local.

Niciodată nu simțiseră cercetașii mai bine că se află în inima Africei misterioase. Le părea rău că nu era cu ei și Marius cu Zomba care rămăseseră înapoi cu toată caravana spre a o supraveghea împreună cu Calar.

Romanul și Ligurul erau mândri: li se părea că sunt stăpânii întregei regiuni!

Aveau la o bătae de pușcă cele mai splendide animale, orgoliul pădurilor africane.

De două ori lăsară în jos țevile puștilor de oare ce nu voiau să omoare fără necesitate animale așa de grațioase.

Când se gândiră însă că trebuiau cruțate mai de grabă conservele din cutii, trebuiară să se hotărască.

Luară la ochi și traseră. Două animale căzură, bătând aerul cu cele patru picioare.

Tinerii alergară și începură să le jupoae, punând apoi peste pielea întinsă, bucățile de carne mai bune de mâncare, fusese convenit ca ele să fie luate de caravana care trebuia să sosească.

— Avem destul? — întrebă Raimondo.

— Cred și eu! — răspunse Jean Bart, pentru o zi, două zebre sunt suficiente.

Iși continuară drumul.

Cei doi tineri văzură un loc umbros, cu iarbă frumoasă care cobora până la undele apei.

Cercetașii aveau poftă să facă o bae. Cum luaseră cu mult înaintea caravanei, se gândiră că au vreme.

Erau deja desbrăcați, cu picioarele în apă, cu brațele și picioarele gata de înot, când un corp enorm, străbătând apa ca o săgeată, se opri tocmai în locul unde ei voiau să se cufunde.

— Atenție — urlă Jean Bart.

— Un crocodil!

— Afară, repede!

Puțin dezorientați, începură să fugă spre mal.

Se repeziră înapoi, separați unul de altul, tocmai când monstrul se arunca spre dânșii.

Putură însă să atingă pământul eșind din apă.

Crocodilul decepționat nu mai încercă să-i ajungă pe uscat unde cu siguranță că două gloanțe l-ar fi primit numai decât.

Raimondo și Jean Bart se îmbrăcară în grabă, îndepărtându-se de apa trădătoare și mergând spre stufișurile învecinate.

După ce consultă harta, Jean Bart, indică o direcție în care înaintară repede. Deodată apărură doi indigeni care se uitau împrejur cu multă atenție.

Cercetașii rămaseră nemișcați apoi se lăsară în genunchi, înaintând pe mâini cu intenția să surprindă pe negri fără să fie văzuți.

In pădurea africană, în regiunea aceia semnalată de Calar ca foarte periculoasă, nu trebuia ezitat, orice indigen întâlnit, care nu se declara amic trebuia suprimat ca să nu te suprime el.

In timp ce tinerii se pregăteau să sară asupra celor doi avură extraordinara și brutala surpriză să se simtă apucați de spate, trântiți jos, legați și târâți departe.

Băgară de seamă că sunt duși repede spre sud.

Se poate închipui neliniştea şi supărarea celor doi cercetaşi surprinşi atât de neaşteptat.

Nu avuseseră timp să se apere: aremele fuseseră luate în clipa când fuseseră prinşi. Nu puteau distinge rasa răpitorilor în indivizii care apăreau şi dispăreau după arbori, alergând în aceiaş direcţie cu cei care îi duceau.

Nu semănau cu Togatoşii, sălbatecii cu cari se luptaseră câtva timp în urmă. Jean Bart încerca zadarnic să rememoreze călătoriile citite, nu putea nimic identifica.

— Ce vor să facă cu noi? — zise Raimondo, în momentul când răpitorii obosiţi, îi lăsaseră jos.

— Zău nu ştiu. Au un aer atât de feroce. Dar nu reuşesc să ştiu cărui trib aparţin.

Cercetaşii vorbeau italieneşte de oare ce îşi dăduseră repede seama că nimeni nu-i înţelegeau.

Dar Raimondo şi Jean Bart nu desperau· amicii lor erau liberi şi vor alerga desigur în ajutorul lor.

— Numai adăugă Raimondo, de nu ne-ar ucide până atunci.

CAPITOLUL II

REFLECTOUL

La amiazi, când Marius şi Zomba din capul coloanei, văzură că amicii nu sunt la locul fixat, adică la o cotitură a râului care se vedea de departe, se mirară.

— Cum de nu sunt acolo?— şi Marius îl privi intrigat.

— Nu trbuia să ne aştepte la locul convenit?

Zomba era neliniştit.

— E rău — zise. Trebue să oprim caravana, eu merg înainte caut pe Raimondo şi Jean Bart.

— Da — parobă Marius. Ai dreptate.

Se duseră să dea ordinele necesare.

Calar transmise mai departe zanzibarienilor.

Hamalii puseră jos baloturile; soldaţii făcură puştile piramide şi fiecare se ocupă de pregătirea rhanei de prânz, în vreme ce Zomba se aventura în pădure, în direcţia în care presupunea că au luat-o cei doi tineir.

După o jumătate de oră, Zomba încă nu se înapoiase.

Marius foarte îngrijorat, mergea în sus şi în jos, întrebând mereu pe Calar:

— Ce crezi? Sunt periculoşi indigenii depe aici?

— Stăpâne, ţinuturile astea sunt infestate de tribul Ruja-Ruja, care de obicei, locuesc mai la nord. Deşi nu cred ca în sezonul acesta să se fi scoborît atât.

Marius nu fu asigurat de aceste cuvinte. aducându-şi aminte de una din cele mai grozave aventuri ce i se întâmplase, tocmai cu aceşti Ruja-Ruja. Continua să se plimbe nervos.

După o jumătate de oră, auzi o chemare. Văzu pe Zomba alergând cu un petic de stofă în mână ,strigând:

— Raimondo și Jean Bart au fost răpiți de sălbatecii! Am găsit pe jos urme de luptă și fugă.

„Apoi găsit urme de picior gol de sălbatic și de gheată de cercetași.

Marius nu pierdu timpul.

Luă cu sine douăzeci de soldați, adică nouăsprezece zanzibarieni conduși de Calar, sergentul lor, lăsă campamentul și se afundă în pădure cu Zomba, urmat de soldați.

Zomba observa urmele lăsate de trecerea cercetașilor răpiți, când un fluerat ascuțit îi opri pe toți.

Era Riki un mic zanzibarian agil și svelt care voise să urmeze expediția și era consilerat ca un fel de copil de trupă.

Suit în vârful unui cedru foarte înalt, agita un fular roșu.

Marius fu la picioarele arborelui.

— Atenție! departe de aci, la stânga pădurii, văd o mare ceată de negri.

Copilul se sobori și Marius își adună oamenii.

Trebue să vă împărțiți în două grupuri — zise.— Zece, cu mine înainte; și zece, cu Zomba, mai înapoi.

Vom străbate pădurea fără să facem sgomot. Riki spune că apărătorii sunt la marginea pădurii, pe stânga.

— La ce distanță, poate fi, Riki?

— Un kilometru în sus.

— Bine, atunci trebue să ne apropiem fără să fim văzuți. Nu veți ataca decât la comanda mea. Ați înțeles?

— Inţeles! — răspunseră oamenii cu gestul și vocea.

Doi câte doi, în tăcere și disciplinați ca niște soldați regulați, zanzibarienii traversară pădurea în pas repede. Erau obșinuiți să meargă astfel.

După câteva minute, cu voce surdă Marius comandă:

— Alt!

Cu puștile gata, înapoia arborilor soldații așteptară. Marius care îi preceda abia își reținu un strigăt de bucurie.

Micul Riki văzuse bine.

Era o massă de negri care mișunau, lucind în soare.

Erau indigeni de tipul Ruja-Ruja.

Marius socoti la o sută numărul lor. un semn și mica trupă veni spre dânsul, încet. Văzură dușmanul.

Riki avu o exclamație:

— Oh! în mijlocul negrilor e stăpânul Raimondo! Uitați-vă! El e!

Intr'un larg cerc de negri, un alb, în picioare, vorbea cu gravitate.

Cu mâinile arăta, în sus, un obiect pe care Marius și Zomba nu-l putură defini. Dar după aerul de mirare al spectatorilor negri, se deducea că Raimondo le explica proprrietățile unui lucru.

Marius, ars de nerăbdare se apropie mai mult și atunci putu să vadă că Raimondo se afla în viață grație unui mic microscop pe care din întâmplare îl avusese în buzunar. Datora viața acelei jucării care distra pe sălbatecii primitivi.

— Dar Jean Bart? unde o fi? murmura Marius, neliniștit, la urechea lui Zomba.

La o mică depărtare se vedeau urmele unui foc mare și pe două ramuri groase, în formă de furci, o frigare pe care se mai vedea urme de sânge închegat.

Focul era acum stins.

Imprejur se vedeau oase pe jumătate roase.

Marius știa că Ruja-Ruja erau antropofagi dar nu putea crede că avuseseră timp să mănânce pe amicul lor. Raimondo nu ar fi avut înfățișarea acea liniștită.

— Zomba— zise el deodată, rămâi aci cu Calar și cu oamenii. Eu vreau să fac înconjurul grupului și să mă sui într'un copac îndărătul lor. Când Raimondo va ridica ochii, să mă vadă. O să-l facă să înțeleagă că nu-l putem salva din cauza numărului prea mare al răpitorilor.

Văd că au și puști și probabil că știu să se servească de ele.

Se întoarse spre Riki și ordonă:

— Du-te la campament și vino cu încă doi oameni care îmi vor aduce reflectorul conținut în lada No. 22. Ai înțeles? Numărul 22!

Zomba ascuns în stufiș, observa în tăcere inamicul. Cercetașul se strecură ca o reptilă și în curând se sui pe un arbore înalt. fără să fie văzut de săbateci.

Vedea foarte bine pe Raimondo din față. Indigenii erau cu spatele și confundați în admirația obiectului miraculos care trecea din mână în mână.

Intre timp Raimondo arunca priviri în toate părțile ca și cum ar fi căutat un ajutor.

Deodată privirile sale fură atrase de un punct alb care se mișca în vârful unui om, tocmai în față.

Romanu tresări, dar se abținu. Cel mai mic gest îl putea pierde.

Iși înfrână orice mișcare și ce uită înainte.

Indigenii manipulau obiectele, microscopul și o lentilă, cu un respect plin de teamă și nici unul nu se uita la el.

Ridică ochii spre amicul ale cărui buze pronunțară:

— Suntem aci, te vom ajuta

Ai curaj tu și Jean Bart.

Raimondo dădu ușor din cap ceeace consolă pe Marius care văzu din expresia lui Raimondo că amicul lor nu era în pericol.

Lombardul se coborî din arbore și se întoarse la locul unde îl așteptau Zomba și restul trupei.

Calar fusese să vadă dacă în jurul Ruga-Rugilor, alte trupe nu veneau să le întărească numărul.

Sosiră în acel moment doi hamali, conduși de Riki, care depuseră la pământ o cutie care conținea reflectorul cu pilele electrice care îl alimentau.

Marius se urcă pe acelaș arbore înalt care era în fața sălbatecilor și spuse lui Calar ceeace intenționa să facă.

Calar care cunoștea perfect aparatul și funcționarea lui, îl luă și se instală pe aceiaș cracă cu cercetașul.

Toți ședeau tăcuți, bine înarmați gata să se apere dacă Ruga-Rugii îi va ataca.

Dar indigenii nu bănuiau prezența lor, ocupați cum erau cu obiectele acelea.

De Jean Bart nu era nici urmă, Marius scotocise împrejurimile dar fără folos.

In alte împrejurări nu ar fi ezitat să atace pe Ruga-Ruga, cu toată superioritatea lor numerică și cu toate că erau înarmați cu puști europene.

Dar se temea ca sălbatecii atacați să nu trimeată mai întâi un glonte în capul lui Raimondo.

Dar unde era Jean Bart?

Poate în mâinile unei alte cete de indigeni, poposiți ceva mai departe.

Intre timp se făcuse noapte.

In tabăra indigenă se aprinseră focuri și în jurul lor se vedeau mișcându-se umbrele diabolice ale negrilor.

Marius care nu se mai putea abține, murmă

— Aide, repede, Zomba!

Cine știe, dacă bestiile astea, nu se pregătește să-l omoare pe Raimondo?

Intors spre copacul unde se suise Calar, aștepta cu neliniște ca noaptea să fie adâncă spre a da semnalul pentru lucrul ce-l preparase de cu ziuă.

Acolo, sus lângă reflectorul bine ascuns printre frunze Calar ședea pitit.

Cu tot întunericul din ce în ce mai adânc el putea vedea foarte bine pe Lombardul care se afla la rădicina copacului.

Dodată semnalul fu dat.

Se întâmplă un lucru instantaneu și miraculos: se auzi o pârâitură și o lumină strălucitoare orbi pe negrii înspăimântați.

Lumina venea din vârful pomului și lumina violent câmpia cu negri care se agitau nebuni de groază.

— Nu trageți! — ordonă Marius încet. Putem să rănim pe Raimondo. Să-l liberăm mai întâi.

Lumina, fulgerătoare, se mișca în toate părțile în timp ce negrii urlau, ridicau brațele în sus, ca înebuniți.

Profitând de panică, grupul înaita. Raimondo — deși cu picioarele legate, se târî pe genunchi și în mâini eșind din tabăra sălbatecilor.

— Foc! exclamă atunci Marius.

Câteva minute fu o pârâială neîntreruptă de împușcături. Vreo treizeci de Ruga-Ruga căzură. Ceilalti fugiră urmăriți de gloanțe și lumină care li se părea un foc ucigător venit dni cer.

Marius observase la un moment dat, sub lumina reflectorului pe Jean Bart, legat și acoperit pe jumătate de frunze, într'un șanț.

Când încetă împușcăturile. Marius se repezi și tăie funiile cu care era legat Raimondo și se îndrepta spre locul unde văzuse pe Jean Bart.

Dar constată că locul era răvășit și scoase un strigăt de mânie de oare ce locul era acum gol.

Raimondo povesti:

— Puțin timp după ce am fost prinși, grupul de sălbateci se împărți în două. Jean Bart rămase cu un grup care veni pe înoptate.

„Mi-era frică să nu-l fi sacrificat spre a-l mânca, de oare ce văzuse că brutele Ruga-Ruga mâncaseră deja pe câțiva de-ai lor.

„Eu datorez salvarea unui microscop de buzunar cu care i-am distrat până adineauri. Dar unde o fi sărmanul Jean Bart?

Marius era turbat de mânie.

— Trebue să salvăm pe Jean Bart, cu orice preț!

„Noaptea asta campăm aci și vedem dacă e cazul să începem o urmărire. Dimineața plecăm. După o masă frugală, stabiliă tururile de veghe și se duseră la culcare.

A doua zi se sculară odihniți și gata de orice oboseli, sub conducerea lui Zomba care găsea urmele sălbatecilor.

Pe drum Raimondo povestea celorlalți captura sa și a lui Jean Bart.

Zomba mergea aplecat, cercetând drumul, gândindu-se numai cum să se răzbune de îndrăzneala sălbatecilor.

Calar îi urma, observând totul cu atenție.

In urma lor, cei nouăsprezece soldați armați și cu Riki mergeau enervați hotărîți să răsbune pe Jean Bart în mod sângeros.

După un lung drum, Riki, agil ca o veveriță se sui pe un arbore înalt; după câtva timp se dădu repede jos și alergă spre Marius.

— Stăpâne, aproape de aci vin doi Ruga-Ruga. Mi se pare că se ceartă amândoi și fac gesturi.

— O să-i prindem când vor sosi – propuse Raimondo.

— E bine! — conchise Zomba, înclestând enormii săi pumni.

Calar dete ordinele necesare.

Soldați se ascunseră după pomi.

Strigăte guturale anunțară sosirea celor doi sălbateci cari schimbau pumni și palme, cu cuțitele în dinți.

Unul din ei purta în bandulieră o carabină.

Dodată se auzi un fluerat scos de Marius, toți soldații eșiră din ascunzișuri.

Cei doi Ruga-Ruga fură legați într'o clipă.

Roteau speriați ochii și nu știau ce se petrece cu ei.

— Calar — zise Raimondo, spune-le că vor scăpa cu viață dacă vor ajuta să găsim pe Jean Bart.

Dar mai întâi trebue să știm dacă mai e viu.

Unul din canibali, întrebat de Calar, răpunse :

— Da, acel pe care îl numiți Jean Bart e viu. Dar trebue să fie ucis, fript și mâncat dimineața.

— Atunci nu mai e timp de pierdut ! urlă Marius cu groază.

Raimondo ordonă celor doi negri să-i servească de conducători ; fură legați de picioare.

Dar abia fură lăsați puțin din ochi și făcând un salt cercară să scape.

Două împușcături se auziră. Unul din fugari căzu, celalt, cu brațul găurit, fu prins și ținut bine.

Se uita cu groază la sângele care îi curgea din braț; căzu în genunchi gemând și implorând iertare.

— Dacă mai faci o mișcare, ești mort îi zise Calar.

„Unde aveți tabăra ?

— La douăzeci și cinci de săgeți de aci, răspunse sălbatecul.

Era cam departe.

— Câți sunteți ?

— Patru sute.

— Aveți numai un prizonier alb ?

— Da !

Marius interveni :

— Calar, spune-i să ne conducă acolo fără să fim văzuți și simțiți Mumai cu această condiție îl scăpăm cu viață și îi dăm drumul imediat ce vom fi liberat pe Jean Bart.

Ruga-Ruga ascultă și aderă la poruncă.

Mica trupă eși din pădure.

Raimondo urma pe sălbatec cu revolverul în mână, gata să-l ucidă la cea mai mică trădare.

Ajunseră repede într'un ținut sterp, cu tufe uscate, fără umbră de cărare.

— Intreabă pe acest animal ce însemnează asta! — zise Marius furios.

Calm, canibalul răspunse:

— Cunosc drumul, urmați-mă!

Mai merseră câtva timp și negrul se opri la picioarele unui pom uriaș.

Era o gaură în pământ,ca o intrare de subterană.

Marius se aplecă peste groapă și privea în întuneric. Se ridică, bănuitor. Și întorcându-se spre Caler:

— Repetă brutei că dacă ne înșală e pierdut.

Dar sălbatecul asigură că spusese drept. Arătă că era un tunel cale ducea spre o altă pădure.

Coloana intră în această ciudată galerie. După un sfert de oră ieșiră iarăș la lumină. Merseră prin noua pădure și încă odată prizonierul se opri lângă un arbore.

— Suie-te sus, vezi tabăra Ruga-Ruga, zise canibalul lui Calar, și pe prizonierul alb legat de stâlpul de tortură.

Marius îl ascultă și văzu într'adevăr o formă omenească în care recunoscu pe amicul său.

Nu se mai putea servi de reflector de oare ce Ruga-Ruga, reveniți din spaima dela început, nu mai puteau fi îngroziți de o lumină.

Trebuia dar o surpriză violentă.

Raimondo și Marius combinară un plan special.

Compania fu împărțită în două.

Marius luă pe Calar și zece oameni în timp ce Raimondo și Zomba luau pe ceilalți nouă; se separară.

Un grup apucă la dreapta ,altul la stânga, spre stâlpul de tortură.

Repezindu-se la atac, în goană, trebuiau să tragă în sălbateci fără să lovească pe cel legat, prinzându-i între două focuri.

Zomba, a cărui iuțeală era fenomenală, trebuia între timp să alerge spre Jean Bart, să-l elibereze, dându-i arme.

Planul fu repede pus în aplicare.

Câteva momente nu se auziră decât împușcături, vaete și urlete de furie.

Zomba reuși să elibereze pe Jean Bart și să-i pună în mână două revolvere care și intrară în funcțiune.

Ruga-Ruga încercară să reziste dar. acei care voiau să ia armele de foc nu aveau timpul și cădeau fulgerați de gloanțe.

In curând, cea mai mare parte din sălbateci erau răniți sau uciși.

Jean Bart, fu îmbrățișat de amici și toți hotărîră să rămână chiar pe locul victoriei, urmând ca a doua zi să caute să se întâlnească cu restul caravanei rămasă la locul știut. Acum trebuiau să se îndrepte spre lacul Nyassa, scopul expediției.

In timp ce Zomba și cu negrii preparau masa de seară din carnea antilopelor vânate de Ruga-Ruga și părăsită pe câmp, Marius zise :

— Ați scăpat din mare pericol, Raimondo și Jean Bart! Acum trebuia să vă frigeți în frigare ca și antilopele astea pe care le vom mânca noi ! E o lecție pentru nou, mii de pipe ! Nu mai trebue să ne separăm de aci înainte !

„Vom trimete pe Zomba și Calar în explorație, dar aproape, așa ca să-i vedem tot timpul.

De aci înainte, fură mai prudenți, dar tot atât de veseli și de curajoși.

Fură fericiți când, după ce se întregiră cu restul caravanei, expediția se puse în mers în deplină ordine.

Traversară mai întâi o pădure deasă, plină de vânat și unde ipopotamii veneau noaptea să pască iarba moale și grasă.

Mai încolo găsiră un lac care se lărgea din ce în ce, întrerupând chiar drumul pe care mergeau.

Un pod, aruncat acolo de mult de vre-un trib indigen, le dădu mult de lucru fiind foarte fragil și aproape putred.

— Ce frumos ținut de vânătoare ! observă Raimondo.

— Cred ! mii de pipe — zise Marius.

E păcat să mergem prea repede spre lacul Nyassa fără să ne oprim măcar o săptămână aci pentru o vânătoare magnifică.

— Să nu ne lăsăm tentați ! — consilie Jean Bart, prudent.

— Nu mi-ar displace totuși o vânătoare înainte de a afrunta alte aventuri — reluă Ligurul.

— Să sperăm că destinul ne va fi favorabil și că noi vom fi vânătorii nu vânatul — adăugă Raimondo.

— Vânatul ? Cum așa ? — întrebă Bart.

— Ce ? uiți ce s'a întâmplat acum ?

Raimondo și Jean Bart se priviră muți.

După puțină vreme, ajunseră în vârful Kinganului, nume sub care Calar înțelegea regiunea aceia înaltă, celebră prin marele număr de ipopotami care o populau.

Intrau în junglă când un canal de noroi negru le tăie drumul.

Deși avea vre-o opt metri lărgime, nu putură ști cât e de adânc ; aceasta le dădu de gândit.

N'aveau altceva de făcutdecât să consruiască un pod

— Inainte, la lucru ! — ordonă Jean Bart.

„Calar, spune să pună jos oamenii sarcinile, să ia securele și să înceapă tăiatul arborilor.

Șase arbori mari fură tăiați, puși deacurmezișul, acoperiți cu alte ramuri și în curând oamenii și animalele de povară putură să treacă pe malul opus, unde se găsiră în mijlocul unor ierburi gigantice și line uriașe.

După câtăva vreme dădură de un alt râu mai larg, tot așa de nămolos ca și cel dintâi.

Marius calcula lărgimea spre a vedea dacă vor putea găsi arbori atât de lungi spre a face un pod.

— Raimondo, Jean Bart ! — strigă Marius deodată — am scăpat de grije !

— Ai găsit ceva ?

— Da !

— Spune, repede !

— Ei bine — zise Marius — cred că e mai bine să construim o plută.

„Arborii pe care îi văd sunt de felul lor plutitori. Uite câți trec pe apă, doborâți de furtună !

„Abia un sfert din volumul lor se afundă în apă.

Raimondo, care citea 'n gândul lui Marius, îl întrerupse : :

— Uite tocmai alte trunchiuri, care îmi par și mai uscate.

„Uite-te cum plutesc de ușor...

— Trebue să ne punem pe lucru.

„Zomba, Calar, adunați-vă oamenii și puneți-i să tae trunchiuri de 5—6 metri lungime.

„O să-i legăm cu liane și punând multe la un loc, vom face o plută mare care va pluti admirabil.

Calar era încântat de inepuizabilele resurse de inteligență și îndrăzneală ale stăpânilor săi; îndemnă cu însuflețire oameni icare înțelegeau avantagiile ce le vor avea și lucrau cu tragere de inimă, chiar și micul Riki care cu securea tăia lianele necesare legăturilor.

CAPITOLUL III

IPOPOTAMII

Cei trei cercetași hotărîseră să se mulțumească cu supravegherea lucrului zanzibarienilor, fără să ia parte efectivă, spre a impune firilor primitive ale negrilor care îi considerau ca pe stăpâni superiori.

Ședeau deci liniștiți pe mal, distrându-se privind cum se scăldau monstruoșii ipopotami.

Pachidermii nu își întrerupseseră jocurile lor când sosise caravana.

Aveau, se vede, multă încredere în grosimea pielei lor pe care nu o putea străbate săgețile și sulițele, dar ignorau efectul ucigător al gloanțelor explozive ale albilor.

Continuau să sburde în apă, alături de tinerii care nu trăgeau în ei de oare ce aveau suficiente provizii de carne. Exploratorii constatară că atunci când nici un sgomot nu-i înfricoșau, hipopotamii se adunau pe un banc de nisip din mijlocul apei și acolo se grăjeau la soare, nemișcați.

— Nu sunt atât de stupide aceste animale — zise Marius.

Apa pe care o aruncă pe nări e deajuns spre a avertiza pe vânători de prezența lor.

Jean Bart zise : :

— Ipopotamii când sunt urmăriți, se coboară dintr'un fluviu într'altul până în mare. Nu se tem să treacă din apa dulce în cea sărată.

Acest lucru l'a observat și Stanley în călătoria sa.

— De ! o fi — conchide Raimondo.

Marius, răutăcios, se făcu că nu crede, așa, ca să supere pe Genovez.

Făcu cu ochiul spre Raimondo și reluă.

— Ei bine, cu toată afirmația lui Stanley, eu nu cred așa ceva !

„Să-mi închipui eu ipopotamii în mare, veniți din fluviu în fluviu !

Jean Bart, încrunta sprâncenele și era gata să înceapă una din acele discuții vii, contradictorii, când Milanezul isbucnind în râs, zise :

— Aide, te cred. Zic așa să te necăjesc!

— Ah ! mii de pipe ! răspunse Jean Bart, paștișând expresia lui Márius.

Intre timp, ipopotamii se sbenguiau ca și când n'ar fi fost nimeni în jurul lor.

Apăreau din când în când deasupra apei spre a respira. Păreau, de departe, niște trunchiuri de arbori plutitori. Alții semănau cu niște cai cu urechile ciulite.

— Când se înoptează — întreabă Marius — ce fac aceste interesante animale ? Dorm pe apă ?

Jean Bart răspunse :

— Noaptea se duc de caută iarba grasă și umedă pe care soarele n'a uscat-o prin adânciturile stâncilor.

Calcă de multe ori pe porumbiștile indigenilor pe care le prăpădesc. De aceia adese ori indigenii se adună spre a organiza goane și vânători foarte fructuoase.

Pe când vorbeau așa, se auzi glasul lui Zomba care zicea :

— Stăpâne, prima parte a plutei e gata. O punem pe apă ?

Cei trei cercetași se ridicară și se apropiară de locul unde zanzibarienii, sub conducerea lui Calar, construiseră deja prima parte a plutei.

Verificară legăturile trunchiurilor și dădură ordinul să pună pe apă massa plutitoare.

— Atenție ! comandă Milanezul.

Operația se făcu fără incidente și când pluta, care ținea minunat apa fu legată de mal cu puternice liane. Milanezul comandă :

— Acum continuaţi să tăiaţi copacii pe cari îi puneţi transversali legaţi de plută.

Apoi veţi face la fel pentru cel de-al treilea plan.

„Voi lucra şi eu acum de oarece operaţia este mai delicată.

Astfel pluta cu trei etaje, absolut sigură împotriva scufundărei fu terminată repede şi întreaga caravană putu să treacă fluviul în două rânduri consecutive.

Acostară pe malul stâng, la vre-o cincizeci de metri mai jos de punctul de îmbarcare.

Malul stâng era mai bun decât cel părăsit, un teren neted ca o plaje, care suia spre un vârf rotund, acoperit de iarbă verde. Drumul, o potecă bătută de animele şi de indigeni, ducea spre o pădure de arbanoşi, unde se auzeau cântece de păsări.

— Iată provizii neaşteptate! — observă Raimondo. Impuşcăm câteva.

— Mii de pipe! Ar fi păcat să scăpăm aşa ocazie.

In curând Riki putu să adune câteva mari galinacee care păreau că trebue să fie foarte gustoase.

Printre ramurile copacilor, o mulţime de maimuţe cu capul rotund, cu pieptul alb, atârnate cu capul în jos de coadă, făceau un tapaj infernal.

Toată caravana era bucuroasă că nu va duce lipsă de carne proaspătă.

La amiazi Raimondo, ajuns sub frunzişul des al unui arbore gigantic strigă:

— Alt!

Caravan se opri. Soldaţii puseră puştile în piramide şi aranjară pachetele. Asinii şi zebrele fură priponite cu grije.

Zomba, ajutat de patru indigeni se ocupă de masă.

CAPITOLUL IV

CONTRA GORILEI

După masă şi după puţină odihnă, Marius şi Jean Bart avură ideia să observe puţin regiunea care înconjura campamentul lor.

Nici un pericol părea că nu ameninţă: erau hotăriţi să nu se depărteze prea mult.

Suiră primele ridicături şi se găsiră curând pe un platou stâncos. Apoi dădură pest un adevărat chaos de tufişuri, stânci şi copaci totul năpedit de o vegetaţie bogată de un verde gras şi proaspăt.

Cei doi cercetaşi voind să facă înconjurul unei stânci mai mari ca celelalte, apucară unul spre dreapta şi altul spre stânga.

Marius, deodată, i se păru că îl cheamă cineva. O voce sufocată îi pronunţase numele, sau se înşela? După o clipă de ezitare, voi să-şi urmeze drumul dar auzi aceaş voce şi îşi dădu seama că nu era o părere. Nu putea fi decât Jean Bart: vocea venea dela stânga! Cu băgare de seamă, silindu-se să nu facă sgomot,milanezul dădu la o parte ierburile înalte şi cu revolverul în mână, văzu pe Jean Bart ghemuit după o stâncă.

Cu paşi de lup, Milanezul se apropie de el.

— Ce e? — întrebă pe şoptite.

Sălbatecii?

— Nu! Gorilele!

— Unde?

— Mai sus, colo, spre stânga.

„Un șir de arbori le ascunde, dar stăi... aud mergând. Marius ascultă.

Intr'adevăr, se auzea limpede un sgomot de crăci rupte...

— Sunt periculoase! — observă Jean Bart.

— De unde!

— Ba da, îți spun! Atacă omul fără ezitare. Și nu e prima oară când avem de de aface cu ele. „Indigenii au groază de aceste fiare, când le întâlnesc, fug de mănâncă pământul. Să le lăsăm să treacă.

Marius încruntă sprâncenile în semn de nemulțumire. Nu putea suferi să renunțe la un pericol.

— Maimuțele vin încoace?

— Da, văd că merg una după alta.

— Nu te gândești că vor ocupa platforma, pe unde trebue să trecem noi? N'avem alt drum. Nu trebue să lăsăm animalele să ajungă în campament unde pot face stricăciuni mari.

— Drace! drace! Ai dreptate Marius. Nu știu fău ce hotărîre să luăm.

„Să le doborîm cu focuri de pușcă e treabă ușoară, dar trebue să economisim cartușele care s'au împuținat grozav.

Cei doi tineri se gândiră un moment.

Sgomotele gorilelor care se apropiau se auzeau din ce în ce mai tare.

Jean Bart zise brusc:

— In definitiv trebue să ajungem, cu orice preț, înaintea lor pe platformă.

Spre a veni din munte până la refugiul nostru nu e, de ambele ărți decât o trecere foarte strâmtă.

„Platforma e înconjurată de blocuri de piatră, o să le rostogolească închizând trecerea.

„Dar să nu facem sgomot!

Băgară revolverele în teci spre a avea mâinile libere și Marius se avântă cel dintâi în direcția platformei. Eșind din boschetul unde fuseseră ascunși, priviră spre stânga...

Tocmai în acel moment, apărură două gorile.

Văzând oamenii, ferocele animale se ridicară în două picioare și rămăseseră o clipă perplexe dar suficient pentru ca cei doi cercetași alergau nebunește spre platformă cu riscul să-și frângă gâturile prin stâncile prăpăstioase.

Dar gorilele trebue să fi simţit, de departe, campamentul cu exalaţiile lui omeneşti şi înţeleseră că cei doi fugari le disputau o eventuală pradă. Scoaseră un răget puternic şi începură să-i urmărească cu o iuţeală neobicinuită pentru massa lor enormă.

Cercetaşii, văzând că gorilele câştigă teren, se gândeau că vor ajunge pe platformă, dar nu vor avea timpul să se baricadeze.

Nu aveau altceva de făcut decât să se întoarcă şi să tragă... Dar nu aveau siguranţa că vor ucide... Atunci ar fi început o luptă groaznică corp la corp, gorilele fiind extrem de puternice şi de o neîntrecută ferocitate.

Cu tot curajul lor extraordinar tinerii nu se puteau gândi să se măsoare cu astfel de fiare.

Dar un incident neaşteptat şi simplu le veni în ajutor.

Auziră un fel de strigăt ascuţit şi nu mai simţiră pe urmăritori în spatele lor.

Dar tinerii nu se opriră, hotărâţi să ajungă neapărat pe platformă spre a se baricada acolo.

Cu ultima energie crescută de iminenţa pericolului ajunseră şi se puseră pe lucru.

Blocurile cele mai apropiate fură îngrămădite în formă de barieră.

Nu le trebuiră decât câteva minute pentru care ar fi necesitat cel puţin o jumătate de oră.

Nu era o tranşee de nepătruns mai ales pentru gorilele care nu cunoşteau obstacol, dar oferea un adăpost îndărătul cărora asediaţii puteau să se mişte.

Şi, când mâinile fioroaselor animale ar fi apărut deasupra acelui zid improvizat, Marius şi Jean Bart ar fi putut fără nici o primejdie, lovind orbeşte cu securea peste labe să tae sua să le facă incapabile să mai urce parapetul.

Când apărea capul era deajuns un glonţ, bine ochit în ochiul drept spre a ucide gorilele una după alta, fără risipire de muniţii.

Acesta era planul celor doi tineri în vreme ce aşezau grăbiţi pietrele. Apoi se căţărară în vârf spre a vedea ce fac maimuţele.

Una din ele ţinea ridicată laba dreaptă dinainte şi cealaltă i-o sugea cu precauţie

Tinerii isbucniră în râs.

Cu toată gravitatea momentului, faptul era prea burlesc spre a nu râde din toată inima.

Un spin lung și ascuțit intrase în laba maimuței și tovarășa vrea să-il scoată sugând rana.

— Linge, linge, iubitule! — urlă Jean Bart.

Dar strigătul îi înțepeni în gât.

Tot lingând laba gorilei, cu limba-i aspră, îi scosese spinul.

— Acum gorila va putea fugi, strigă Marius furios.

— Iată momentul! Fii gata cu securea Jean Bart!

Gorilele ajunseseră pe creastă. Cei doi cercetași avură răgaz să examineze ferocele animale.

Aparțineau rasei aceleea de culoare galbenă gri, murdară, care nu poate fi niciodată capturată din cauza ferocității ei.

Incepură prin a mrosi pietrele baricadei și îndărătul ei simțiseră mirosul omenesc.

Brusc, una din gorile se înălță pe picioarele dinapoi, sprijinindu-se cu labele dinainte pe marginea de sus a baricadei.

— Zidul e destul de solid, cred că nu va ceda ușor! — zise Ligurul cu voce tare.

La auzul vocei, animalele scoaseră un urlet de furie și se ridicară mai mult pe parapet.

— Marius! Acum!

— Gata.

Și ridicând cu putere brațele cei doi tineri lăsară să cadă, din greu, securea peste labele animalelor.

Rezultatul nu se făcu așteptat. Cu răgete de durere și furie, bestiile se dădură de grabă înapoi.

Gorila care era la dreapta, se dădu înapoi și nu văzu că dedesubt erea prăpastia; se clatină și se rostogoli la fund.

— Una mai puțin! mii de pipe! Cea de a doua căzuse jos și își lingea labele sdrobite și sângerânde.

Fiara arunca priviri îngrozitoare când spre prăpastie, când spre zidul trădător.

Câteva clipe fu un spectacol care distră pe cei doi cercetași.

Ce va face acum?

— Mii de pipe! Și eu vreau să văd. N'o să poată umbla.

— Mai bine ar fi să ne vadă, de oarece nu putem rămâne o veșnicie aci.

— Dacă am arunca cu pietre?

— Poate că reușim s'o isbim în cap, s'o amețim si să cadă în cele din urmă în prăpastie, după cealaltă.

— Ce bine ar fi să putem să povestim izbânda noastră asupra gorilelor, fără să fi stricat un singur cartuș.

Tinerii începură să arunce cu pietre în gorilă; rezultatul nu fu cel crezut.

Răgind cu furie, animalul se ridică pe labele dinapoi și cu un salt de necrezut, ridicând labele rănite se asvârli pe zid, rupând cu ghiarele, într'o supremă sforțare, cămașa lui Marius, fără însă să-i atingă carnea.

In aceeași clipă Milanezul trăsni câteva lovituri de secure în capul gorilei, despicându-i buza de sus. Animalul se dădu înapoi. Pierdu pământul de sub picioare și se rostogoli pe cărare, zdrobindu-și capul de o piatră.

Rămase întins pe pământ.

Marius nu mai putea de bucurie.

— Mi se pare că a murit! — zise. In orice caz vreau să văd!

Și, sărind peste zid, cu securea în mână, Milanezul se îndreptă spre animalul trântit la pământ.

Sângele curgea din belșug, înroșind cărarea; fiara murise, probabil rupându-și coloana vertebrală.

Hotărâră să se înapoieze cât mai de grabă, la campament.

După zece minute apărură Raimondo și Zomba care începuseră să fie neliniștiți de absența lor.

Marius, triumfător, povesti peripețiile luptei lor cu gorilele.

— Fără să tragem nici un cartuș! Asta se chiamă cu adevărat să faci economie de muniții!

Marius și Jean Bart fură felicitați călduros, dar Raimondo adăugă serios:

— Ați constatat încă odată, pe spinarea voastră, că nu trebue să vă mai depărtați de ceilalți

„Dacă în loc de două v'ar fi atacat cinci, sase gorile, nu ştiu zău, chiar servindu-vă de arme, care ar fi fost sfârşitul.

„Vă conjur, de aci înainte să n'o mai luaţi razna.

— Nu sunt eu oare şeful? N'am dreptul să poruncesc?

— Ba da! — aprobară cei doi cercetaşi.

— Ei bine, vă ordon acest lucru! Toţi trei îşi strânseră mâinile zâmbind.

CAPITOLUL V

FURAT DE ELEFANT

Imediat după înapoierea lui Marius și Jean Bart, campamentul fu strâns și caravana porni la drum.

Era hotărât ca, a doua zi, caravana să rămână sub conducerea lui Calar în timp cei trei cercetași și Zomba ar fi mers mai spre nord spre a găsi un drum mai repede și mai bun spre lacul Nyassa.

Parcursul fu, toată după masa destul de liniștit și fără incidente afară de câteva episoade de vânătoare spre a face provizie de carne.

Spre seară călătorii ajunseră într'o câmpie ușor înclinată, pe marginea fluviului, înconjurată de păduri atât de plăcute încât Raimondo dădu ordin de campament.

Focurile fură aprinse. După o masă bine preparată și abundentă, se puseră santinele cu schimbul și toți se culcară.

A doua zi, după un somn bun, cercetașii se simțeau dispuși la orice.

Calar primi dela Marius instrucții minuțioase pentru supravegherea campamentului și refacerea baloturilor la care se umblase.

Cei trei cercetași cu Zomba porniră veseli spre dealurile ce se profilau la orizont.

Trebuiră să traverseze o pădure cu multe luminișuri.

In timp ce Jean Bart calcula cu busola direcția, auziră un sgomot putrnic de ramuri rupte, încă departe. dar care se apropia din ce în ce.

Zomba, priceput în obiceiurile animalelor africane, își dădu repede seama de natura acelui sgomot.

— Sunt elefanți! mulți elefanți!

Jean-Bart exclamă:

— Atunci e pericol mare!

— De ce? — întrebară ceilalți.

— Pentru că atunci când un grup de elefanți trece prin pădure e ca un ciclon nimicitor pe care nimic nu-l poate opri din drum. Dacă turma înfuriată va trece pe aci suntem pierduți.

„Am putea să ne ascundem, dar cum nu știm nici câți sunt, nici din cotro vin, e posibil să dea tocmai peste locul unde vom fi ascunși. Elefantul înfuriat e foarte periculos!

— Dar de ce sunt înfuriați? întrebă Raimondo.

— Se întâmplă câte odată, după spusele exploratorilor, ca sub influența unui factor fizic pe care nu-l putem ști, elefanții să fie apucați de o adevărată nebunie.

„Cel mai îndrăcit o ia înainte și toți îl urmează; trec astfel prin păduri, livezi, câmpii, văi și dealuri, și tot ce le ese în cale e distrus, nimicit, răsturnat.

In timp ce Genovezul vorbea, sgomotul ramurilor sfărâmate se apropia din ce în ce.

Zomba dădu o idee:

— Să ne urcăm în copac gros, elefantul nu îl dă jos.

Aleseră copacul care părea că oferă cea mai mare garanție de soliditate și toți începură să se cațere. La început fu greu de oarece, până la trei metri trunchiul avea o coaje netedă și o așa circomferință încât suișul era aproape imposibil. Dar Zomba curbă spatele și Marius sări deasupra.

Fu apoi rândul lui Raimondo care se sui pe umărul Lombardului.

Jean Bart escaladă pe toți și prinse o cracă de care agăță un laț ce-l avea la centură. Și, prinzându-se de frânghie reușiră cu toții să se suie pe copac. Erau la adăpost așezați așezați acolo sus.

Pachidermii trebue să fi fost încă departe, dar se auziră strigăte înfricoșătoare și răbufneala enormelor picioare care loveau pământul.

— Iată unul! — strigă Milanezul. Alții sunt în urma lui. Ia utitați-vă, e colosal!

Toţi patru priveau cu nelinişte grozava turmă de monştri care veneau.

Toţi năvăliră în poiană. Erau poate cincizeci.

Dar alergau, se isbeau, se amestecau şi se întreceau că era imposibil să-i numeri.

Cei patru şedeau agăţaţi de ramuri, temându-se să nu cadă dintr'o clipă în alta; sguduiturile erau aşa de puternice că păreau produse de furtună.

Când toţi elefanţii dispărură din vedere, se mai auziră sgomote ce păreau că vine din altă parte.

— Nu cumva vor veni alţii? exclamă Raimondo.

— E rău! — mormăi Zomba. El văzuse, aşezat mai sus decât ceilalţi, ceva teribil...

Şi arătă, cu degetul tremurând, tinerilor care priviră în acea direcţie.

Cercetaşii deşi miraţi, nu se îngroziră de oare ce nu erau superstiţioşi ca abisinianul.

Era un elefant extraordinar de mare, de o culoare ciudată; în loc să fie negru sau gri, era albastru, de un albastru închis, neobicinuit.

— Uite, zise Marius. — Vine spre noi, şi pare furios. Dacă loveşte copacul o să cădem cu siguranţă! Ţineţi-vă bine!

Prevederea era adevărată.

Pachidermul gigantic venea în goană spre arborele lor.

Ajunse repede lângă el şi deşi se pregătise să-l isbească cu dinţii cei uriaşi, nu-l lovi decât pe o parte, cu corpul.

Isbitura fu atât de neobicinuit de puternică încât tinerii pierdură echilibrul şi fură asvârliţi în gol.

Elefantul, sub impresia isbiturei care trebue să-i fi făcut rău, se opri o clipă tocmai în timpul când cercetaşii şi Zomba cădeau.

Dar întâmplarea voi ca ei să nu cadă pe pământ ci pe spatele animalului. Marius căzu pe capul uriaşului, alunecă şi se prăvăli jos.

Elefantul într'o clipă îl prinse cu trompa de mijloc şi îl ridică în aer.

Tovarăşii văzură imediat poziţia periculoasă a amicului lor.

Monstul agita trompa în care se sbătea bietul cercetaș, în toate direcțiile, ca și cum ar fi fost nehotărât dacă avea să-l zdrobească de pământ sau de arborele cel gros.

Raimondo și Jean Bart își regăsiră echilibrul pe spatele pachidermului în acelaș timp cu sângele rece; scoaseră revolverele din teci și traseră ochind spre ochi, sperând că vreun glonț în creer să poată doborâ monstrul, sau măcar să-l facă să dea drumul lui Marius.

Zomba, care sărise jos, după un pom trase cu carabina asupra elefantului albastru.

Pocniturile armelor se amesteca cu țipetele elefantului înebunit; la un moment dat, din pricina unei puternice scuturături, Raimondo și Jean Bart, căzură la pământ, în timp ce animalul, deși rănit, începu să fugă, fără să dea drumul prăzei sale.

Cei rămași văzură cu groază cum dispare cu Marius care striga:

Urmăriți-l! Urmăriți-l!

Bine înțeles, cercetașii făcură acest lucru.

Pachidermul dispăru în pădure.

In urma lui, cei trei tineri rămaseră nebuni de durere.

Vor putea să-l ajungă?

Cum vor găsi pe bunul lor Marius?

Citiți urmarea în fascicula No. 56 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 28 Octombrie

CURSA SÂNGEROASĂ

Din „CEI TREI CERCETAŞI"
au apărut până acum:

No.
1 La voia întâmplării
2 Braţ de sânge
3 Ţara groazei
4 Boturile roşii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din ţara apaşilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cecul de foc
10 Vâltorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverşii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta ştrangulatorilor
17 Piraţii din Tonkin
18 Pagoda însufleţită
19 Mina rătăcită
20 Conspiraţia induşilor
21 Creatorul de monştri
22 Tezaurul ocnaşilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace" în gheţari
26 Insula Paştelui
27 „Glasul din stâncă"

No.
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul înstelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanşa Cercetaşilor
34 Misterul măştii roşii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deşertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morţii
42 Câmpul morţii
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele 3 capete în zăapdă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerindele negre
47 Sania infernală
48 Maşina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometaţi
54 Pădurea în flăcări

* * *

La „CEI TREI CERCETAŞI" se pot face şi abonamente în felul următor :

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

BIBLIOTECA PERSONALĂ PURCĂREA EMIL

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului Universul.

16 Pagini EXEMPLARUL în țară 3 Lei în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI